

Femeia în viața socială

Monsenior, prezența femeii în viața socială devine mereu mai amplă, chiar dincolo de ambientul familiar în care ea s-a mișcat aproape exclusiv până acum: Ce gândiți despre această evoluție?

25.03.2012

Monsenior, prezența femeii în viața socială devine mereu mai amplă, chiar dincolo de ambientul familiar în care ea s-a mișcat aproape exclusiv până acum: Ce

gândiți despre această evoluție? Și care sunt, după dumneavoastră, caracteristicile de bază pe care femeia trebuie să le posede pentru împlinirea misiunii care le este desemnată?

Înainte de toate, mi se pare oportun de a nu contrapune cele două ambiente la care v-ați referit. Ca în viața bărbatului, și în cea a femeii, dar cu caracteristici foarte deosebite, căminul și familia vor ocupa mereu un loc eminent: este evident că a se dedica datoriilor familiare constituie un mare rol uman și creștin. Totuși aceasta nu exclude posibilitatea de a dezvolta alte activități profesionale – și cea domestică este o activitate profesională – în oricare din misiunile și datoriile existente în societatea în care trăim. Este ușor de înțeles ce se intenționează punând astfel problema; mă gândesc însă că se insistă prea mult asupra contrapozității sistematice între casă

și activități externe, și se limitează la a pune accentul de la un termen la altul, s-ar putea ajunge, dintr-un punct de vedere social, la o eroare mai mare de cât cea care încearcă de a corecta, întrucât ar fi fără îndoială mai grav ca femeia să abandoneze munca din casă.

Nu mai puțin pe plan personal se poate afirma, în mod unilateral, că femeia poate atinge propria perfecțiune numai în afara familiei: ca și cum timpul pe care ea îl dedică familiei ar fi un timp furat din dezvoltarea și maturitatea personalității sale. Căminul – oricare ar fi el, pentru că și femeia necăsătorită trebuie să aibă un cămin – este un ambient deosebit de propice pentru dezvoltarea personalității. Motivul mai mare de demnitate a femeii va fi mereu constituit de grija dăruită familiei; prin grija față de soț și fii sau, pentru a vorbi în termeni mai generali, prin

datoria proprie pentru a crea în jurul ei un ambient primitiv și formativ, femeia realizează aspectul cel mai de neînlocuit al misiunii sale, și în consecință poate atinge tocmai aici perfecțiunea sa personală.

Cum am spus deja, aceasta nu se opune la alte aspecte ale vieții sociale, inclusiv politica, de exemplu. Chiar și în aceste sectoare, femeia – ca persoană, și cu caracteristicile proprii ale feminității sale – poate aduce o mare contribuție; și reușește în măsura în care este pregătită de un punct de vedere uman și profesional. Atât familia, într-adevăr, cât și societatea, au nevoie de contribuția ei specială, care nu este deloc secundară.

Dezvoltare, maturitate, emancipare a femeii nu trebuie să semnifice o pretinsă egalitate – de uniformitate – în privirile bărbatului, o „imitare” a modelelor masculine: aceasta pentru

femeie nu ar fi o cucerire, ci mai degrabă o pierdere, și nu pentru că ea ar valora mai mult sau mai puțin decât bărbatul, ci pentru că este diferită. Sub profilul esențial – care trebuie să aibă o recunoaștere juridică fie civilă fie bisericească – se poate vorbi pe drept de „egalitatea de drepturi”, pentru că femeia are același fel ca bărbatul demnitatea de persoană și de fiică a lui Dumnezeu. Dar de la această bază de egalitate fundamentală, fiecare trebuie să privească la ceea ce îi este propriu; emanciparea semnifică deci pentru femeie posibilitatea reală de a dezvolta pe deplin propriile virtualități; cele pe care ea le posedă în singularitatea sa, și cele pe care le are ca femeie. Egalitatea în fața dreptului, paritate în fața legii, nu suprimă ci dimpotrivă presupun și promovează astfel de diversitate, care este apoi bogăție pentru toți.

Femeia este chemată să aducă familiei, societății civile, Bisericii, ceva caracteristic care le este propriu și pe care numai ea o poate da: blândețea sa delicată, generozitatea ei neobosită, iubirea ei pentru lucrurile concrete, inspirația ei, capacitatea sa de intuiție, pietatea sa profundă și simplă, tenacitatea sa... Femeinitatea nu este autentică dacă nu știe să culeagă frumusețea acestui aport de nesubstituit și nu dă viață din propria viață.

Pentru a împlini această misiune femeia trebuie să dezvolte propria personalitate, fără a se lăsa împinsă de un spirit naiv de imitare care s-ar sfârși aproape totdeauna prin a o așeza într-o situație de inferioritate și ar umili posibilitățile sale cele mai originale. Dacă se formează bine, cu autonomie personală, cu autenticitate, ea va realiza eficace opera sa, misiunea la care se simte chemată, oricare ar fi ea: viața sa,

munca sa, vor fi cu adevărat constructive și rodnice, bogate de semnificație, fie că parcurge zilele proprii dăruită soțului și copiilor, fie că, renunțând la căsătorie din motive nobile, ea a decis să se dedice în întregime la alte obligații. Fiecare pe calea sa, fidelă la vocația sa umană și divină, poate realiza, cum de fapt se întâmplă, personalitatea feminină în întreaga ei plinătate. Să nu uităm că Sfânta Fecioară, Mama lui Dumnezeu și Mama oamenilor, nu numai că este un model, dar și dovada valorii transcendente pe care o poate lua o viață aparent irelevantă.

Colocvii cu Monseniorul Escrivá de Balaguer, 14